

pevnost

edice

Shigor
Birdman

Kronika konce světa

Shigor Birdman

KRONIKA KONCE SVĚTA

Shigor Birdman

**KRONIKA
KONCE SVĚTA**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Shigor Birdman, 2009
Cover © Jiří Husák & Lukáš Tuma, 2009
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-007-1

Úvod

Naposledy jsem si psal deník, když mi bylo sedmnáct. Připadalo mi to tenkrát jako dobrý nápad. Dělal to kdekdo včetně některých mých spolužáků, a hlavně spolužaček na gymplu, občas si ho dávali navzájem číst, sem tam jim ho někdo ukradl a pak k hanbě a vzteku postiženého nahlas citoval zajímavé pasáže zbytku třídy, která se tím úžasně bavila. Začal jsem spíš jenom tak kvůli odreagování, byl jsem tajně zamilovaný do jedné spolužačky a potřeboval jsem o tom někomu říct, i když to byl jenom zaheslovaný soubor na hard-disku staré dvě stě osmdesát šestky. Brzy jsem si ale do deníku zvykl zapisovat vše možné, bavil se tam sám se sebou, snít, plánovat. V devatenácti jsem s tím skončil a nikdy se k tomu nevrátil. Místo toho jsem začal psát různé články a povídky a cpát je do všech možných časopisů. Nakonec se z toho v podstatě stala moje práce.

Teď je mi o skoro deset let více, jsem starší, rozumnější, zažil jsem spoustu věcí. A jsem zoufalejší, než jsem kdy byl. Tenhle deník začínám psát v naději, že mi pomůže zachovat si zdravý rozum. Ačkoli pochybuji, že literární talent budu

ještě někdy potřebovat, rozhodl jsem se psát ho čitelně, ne jenom jako nesouvislou sbírku poznámek. Kdo ví, třeba časem někdo najde mou mrtvolu, u ní počítač, a podaří se mu nějakým způsobem z prastaré paměti tenhle text dostat. A dozví se, jak jsem si konec prožil já.

* * *

Konec začal nečekaně, dokonce velmi příjemně. Chystal jsem se na dovolenou. Práce v realitce mě deptala, ačkoli na peníze jsem si stěžovat nemohl. Na psaní článků, kterými jsem občas přispíval do několika časopisů a webových portálů, jsem neměl chuť a přítelkyně mi nadávala, že na ni nemám čas. Tak jsem jí navrhl, ať si zajedeme na dovolenou.

Velké plány na drahou rekreaci někde u moře jsem zavrhl. Splácení auta mi dělalo slušnou díru do rozpočtu. Renáta si sice chvíli stála na svém a obhajovala střídavě Řecko a Španělsko, nakonec ale souhlasila. Domluvil jsem se se svým starým přítelem Honzou, přibrali jsme jeho manželku Pavlu a všichni čtyři si společně pronajali chatku v Beskydech, na samotě. Týden sami, bez telefonu, klid, pohoda, procházky po horách, večerní popíjení na verandě a případné koukání na televizi, pokud nás nenapadne lepší program. Načasovali jsme si to opravdu skvěle.

* * *

Jeli jsme společně mým autem, skoro novou toyotou s náhonem na všechny čtyři kola. Když nad tím teď tak přemýšlím, vlastně ji ještě pořád nemám splacenou, ale co... Nemyslím si, že by mě ještě někdy někdo žaloval. Za tohle rozhodně ne.

V kufru jsme měli naložené zásoby, spoustu piva pro mě a Honzu, několik lahví vína pro Renátu a gin pro Pavlu, pár společenských her, dokonce i volejbalovou síť a míč. Když jsme se nakonec podle mapy v GPS dokodrcali až k chatě, byl už jsem pořádně utahaný a litoval jsem, že jsem si nakonec nevybral něco dostupnějšího civilizaci. Nejbližší vesnička byla skoro osm kilometrů daleko a na lesních cestách jsem několikrát stál a dlouho zuřil nad chytrým elektronickým přístrojem, který mi tvrdil, že mám zabočit do lesa a jet strom nestrom. Honza se mi smál, jemu orientace v mapě problémy nedělá, ale navigovat odmítl, tvrdil mi, že si to mám užít.

Ale u chatky mě rozmrzelost přešla. Stála na hřebeni, výhled byl nádherný, i když ho trochu kazily skvrny umírajícího lesa. S nadšením jsme odemkli klíči, které jsme dostali od majitelky, otevřeli okna a dveře dokořán, abychom vyvětrali, a začali vybalovat.

První tři dny jsme z moderní technologie použili jenom bojler a čerpadlo, na televizi nikdo z nás ani nepomyslel. Bavili jsme se, sbírali v lese houby a vztekali se, že borůvky ještě nejsou zralé. A já se s Renátou každý večer dlouze miloval na stráni u lesa. Idylka.

Začátek konce

10. srpna roku 0, středa

Idylka skončila, když se Pavla najednou zhroutila, těsně před obědem. Nejdříve to vypadalo, že ji přemohla kombinace ginu a horka, ale třesavka, kterou dostala, nás přesvědčila, že by to mohlo být něco jiného, vážnějšího. Během asi dvou hodin upadla do deliria, celá se třásla, občas mumlala nesmysly. Pozvracela se. Honza i já jsme zkusili chytit signál na mobilech, ale nepodařilo se nám to. Nakonec jsme naložili Pavlu zabalenou do deky na zadní sedadlo, nasedli a jeli do vesnice. Vyděšenou Renátu jsme nechali hlídat chatku se slovy *neboj, brzy se vrátíme*. Pořád si vyčítám, že jsem s ní během jejích posledních chviliek nebyl.

* * *

Jel jsem hrozně pomalu, skoro krokem, a snažil se, aby se auto moc nekodrcalo. Těch necelých osm kilometrů jsme jeli skoro dvě hodiny. Až těsně u vesnice jsme najeli na lepší cestu a mohli jet rychleji. Projeli jsme kolem několika domů a dorazili na náves. Nikde nebyla ani noha.

„Vidláci spí?“ zeptal se nervózně Honza.

„Je středa, vole, makají.“

Ale i mně byl ten podivný klid podezřelý. Vylezl jsem z auta. Honza pohladil Pavlu po zpoceném obličejí. Měla zařaté zuby, ve tváři vtisknutou podivnou grimasu a oči se jí pod zavřenými víčky neklidně pohybovaly.

Napadlo mě podívat se na mobil, ale signál bohužel nebyl ani tady. Vyrázil jsem ke žluté telefonní budce. Nefungovala.

„Sakra, je to hluchý! Zkusím se podívat po telefonu!“ křikl jsem na Honzu. Podíval jsem se na malinkou budovu obecní pošty, porovnal otvírací hodiny na ceduli se svými hodinkami a zamířil jsem o barák vedle. V duchu jsem si sumíroval omluvu a žádost o zapůjčení telefonu.

Zazvonil jsem. Podruhé. Potřetí. Nikdo neotvíral.

„Haló? Je někdo doma? Hej!“

U druhého domu jsem pořídil stejně. Hlavou se mi honily zneklidňující představy. Vrátil jsem se k autu. Honza se o něj opíral, jednou rukou mechanicky hladil Pavlu. Když jsem se přiblížil, podíval se na mě. Obličej měl úplně šedý.

„Johane... Mě začíná být hrozně blbě,“ procedil skrze zuby.

„Kurva, neblázní, jenom se bojíš o Pavlu...“

„Ne... fakt. Sednu si do auta. Zkus najít pomoc.“

Pomohl jsem mu dovnitř. I on měl ve tváři vepsanou bolest a potil se, stejně jako Pavla. Dostal jsem strach. Ať už to bylo cokoliv, možná to bylo nakažlivé. Nebo jsme se otrávilí nějakou konzervou. Zamířil jsem k dalšímu baráku. Všiml jsem si, že dveře jsou pootevřené. Zazvonil jsem a zavolal. Když se nikdo nezval, zabušil jsem na dveře. Slyšel jsem, jak na dvorku za barákem kdákají slepice. Zvířata byla to jediné, co bylo v téhle malé mizerné dědině slyšet. Jinak nic. Nikde nehrálo ani rádio.

„Jak v zasraným filmu,“ zavrčel jsem a vešel do baráku. Měl jsem pocit, že cítím zvratky.

„Haló? Je tady někdo? Potřebuju...“

Stál jsem jako opařený. Na chodbičce ležela stará paní v noční košili, ruce a nohy složené pod sebou v nepřirozené poloze.

„Paní? Paní, jste v pořádku?“

Hloupá otázka. Ale tenkrát jsem byl opravdu v šoku, nevěděl jsem, co dělat. Pomalu jsem k ní přistoupil a strčil do ní prstem. Nepohnula se. Zkusil jsem ji obrátit. Musela být už nějakou dobu mrtvá, byla celá ztuhlá. Obličej měla zkroucený do stejné grimasy, jakou měla na zadním sedadle mého auta umírající Pavla a jaká se pomalu vkrádala do jinak veselého Honzova obličej. Pod tělem už zasychala loužička zvratků.

„Kurva. Kurva. Kurva.“

Nebyl jsem schopný říct nic jiného.

Zhluboka jsem se nadechl a překročil mrtvou ženu. Nakoukl jsem do jednoho pokoje, pak do druhého. Nikde nikdo nebyl.

„Haló? Je tady někdo? Je tady, sakra, někdo?“

Nikoho jsem nenašel. Nakonec jsem z baráku vyběhl, jako by mě někdo honil. Byl jsem bez sebe hrůzou. Vzpomínám si, že se mi v hlavě objevovaly vzpomínky a obrazy z různých katastrofických filmů a knih, které jsem jako mladý tak rád hltal. Doklusal jsem k autu.

„Honzo? Honzo, je to blbý, oni...“

Neslyšel mě. Ležel na předním sedadle, zatínal ruce do potahu a zpod zavřených víček mu vytékaly slzy, které se mísily s potem a pomalu kapaly na kůži sedadel. Vedle auta bylo nazvraceno.

„Honzo, kurva, tohle mi nedělej!“

Pokusil jsem se s ním zatřást. Slabým hláskem řekl jenom „Zle... je mi zle.“

Pustil jsem ho a zařval na celou vesnici: „TAK JE TADY NĚKDO?! POMOC!“

Výkřik se odrazil od průčelí domů a vrátil se ke mně jako slabá ozvěna. Nikdo mi neodpověděl. Pocit hrůzy a katastrofické myšlenky začala nahrazovat chladná jistota.

Malý obchůdek, jediný ve vesnici, sotva víc než jedna místnost s trochou zboží, byl otevřený. Taky nikdo. Prošel jsem do obytné části. U otevřených dveří k záchodu leželo další tělo, mužské. Opatrně jsem k němu přišel a otočil ho. Ještě žil. I on měl tvář zkroucenou bolestí a byl zalitý potem.

„Pane? Slyšíte mě? Pane? Co se stalo?“

Pohnul se a skrze zařaté zuby vydal slabý sten. Přiložil jsem k němu ucho. Rozeznal jsem jediné slůvko. „Doktora.“

V baráku jsem našel telefon. Fungoval. Zavolaal jsem na záchranku. Obsazeno. Policie. Obsazeno. Z paměti mobilu jsem vytáhl číslo nemocnice. Nikdo mi to nebral. Zkusil jsem namátkou několik telefonů – do práce, kamarádům, do redakce. Mobilní čísla nefungovala vůbec, na pevných linkách to pouze vyzvánělo.

Vyběhl jsem z domu a zkusil vedlejší. Poslední, sliboval jsem si, pak sednu do auta a zkusím Honzu a Pavlu odvézt do města. V domě jsem našel celou rodinku, matku se dvěma malými dětmi, ležící v posteli. Všichni tři byli mrtví.

„Co se to, kurva, stalo?“ zeptal jsem se jen tak. „Co? Proč?“

Odpovědí mi bylo jenom slabé vrzání, vycházející odněkud z domu. Na schodech vedoucích do horního patra jsem našel další mrtvolu, zřejmě otce rodiny. Ten ale nezemřel na onu

podivnou nemoc nebo co to bylo. Oběsil se. Tělo bylo ještě teplé, muselo se to stát sotva před hodinou dvěma.

Vyběhl jsem z domu a utíkal k autu, hrůzou bez sebe.

Když nad tím tak zpětně přemýšlím, zažil jsem si od té doby mnohé nepříjemné věci, smutek, vztek, zoufalství, ale takovou bezbřehou hrůzu jako tenkrát, když Konec začal, to ne.

Přiběhl jsem k autu.

„Honzo, všichni jsou mrtví nebo umírají! Stalo se něco hrozného!“

Neodpovídal, jenom slabě sténal.

Nemohl jsem se rozhodnout. Jet s nimi do města a nechat Renátu samotnou v chatě? Vrátit se pro ni? Co mám dělat, co mám dělat? ptal jsem se v duchu. Nebo spíš nahlas, protože mi najednou někdo odpověděl.

„Zemřít, chlapče,“ pronesl smutně hlas hodně starého člověka někde za mnou. Rozkašlal se.

Strnul jsem šokem, po páteři se mi přelila ledová vlna. Pomalu jsem se otočil.

Za mnou stál malý shrbený stařík, mohlo mu být tak sedmdesát, ztěžka se opíral o hůlku.

„Neboj se, já ti nic...“ Tuberácké zakašlání ho na chvíli přerušilo. „Nic neudělám. Už nikomu nic, za chvíli taky... lehnu.“

„Co se stalo?“

„Bůh ví,“ odpověděl stařík hrobovým hlasem. „Začalo to včera. Pár lidí jelo do města. V televizi říkali něco o tom, že vypukla epidemie té... chřipky. Ale tohle není chřipka, chlapče. Zažil jsem spoustu... epidemií...“ Bolestí zkroutil obličej.

„Ale tohle není žádná... chřipka. Ve vesnici jsem poslední, kdo... ještě může chodit, ale i mně... se dělá hodně špatně. Je to jako mor, ale hrozně... rychlý.“

Zapotácel se.

„Co mám dělat?“ zeptal jsem se znovu bezradně.

Unaveně zakroutil hlavou.

„Už jsem ti to říkal. Asi nás to čeká všechny. Už jsem ležel v posteli vedle staré a... čekal, když jsem slyšel tvůj... křik. Děláš zbytečný rámus. Mrtví nepřijdou a umírající... nemůžou. Sbohem, jdu si... lehnout.“

Chtěl jsem na něj křiknout, ať počká. Pak jsem ale místo toho skočil do auta, posadil Honzu, připoutal ho pásem a vyrazil zpátky k chatě. Před očima jsem viděl Renátu ležící na zemi, umírající. Samotnou.

Hnal jsem auto, jak to jenom šlo. Když jsem se na jedné křižovatce otočil a zkontroloval Pavlu, byl jsem si jistý, že už to má za sebou, jako většina lidí v té malé prokleté vesničce.

Dorazil jsem k chatě a vyskočil z auta. Slyšel jsem hrát televizi.

„Renáto! Renčo!“

Našel jsem ji v posteli, která byla ještě cítit naším ranním milováním. Ztěžka dýchala a potila se. Už nevnímala.

* * *

Chvilí jsem jenom tak stál a čekal, až to začne i u mě.

Nevím jak dlouho. Vlastně co se tenkrát přesně dělo si moc nepamatuji, mám z té doby takové malé okno, moje mysl to nevydržela a zkolabovala, jak už se mi to v napjatých situacích stávalo. Asi jsem řval, brečel, vztekal se. Volal Renátu.

Vím, že jsem přenesl blábolícího Honzu a nepříjemně tichou, ale ještě dýchající Pavlu do chaty. Uložil jsem je všechny do postele a pokoušel se pro ně udělat vše, co šlo. Nalil jsem do nich vodu slámkou, donutil jsem je spolknout

nějaká antibiotika, která jsem našel v lékárnice, jelikož se třásl zimou, zabalil jsem je do peřin a pustil jim topení.

Televize sice hrála, ale na většině stanic jely jenom nějaké videoklipy a pod nimi titulek: *Omlouváme se za technický problém, vysílání bude obnoveno, jakmile to bude možné.* Ostatní stanice nevysílaly vůbec. Po chvíli beznadějného cvakání ovladačem jsem televizi ve vzteku shodil ze stolku. Nárazem se rozbila.

Pořád jsem čekal, kdy se začnu třást a zatínat zuby bolestí i já.

* * *

Nikdy to nepřišlo.

* * *

Pavla umřela o několik hodin později, když už slunce začalo pomalu mizet za obzorem. Jak jsem její chladnoucí tělo přenášel do vedlejšího pokoje, něco se ve mně zlomilo a já zase začal trochu uvažovat.

Přenesl jsem Honzu a Renátu do auta, připoutal je a vyrazil na cestu do města. Ve vesnici jsem ani nepřibrzdil.

Jel jsem po mizerné okresní cestě hodně přes sto, byl to malý zázrak, že jsem se někde nenaboural, tehdy jsem moc jezdit neuměl. Potkal jsem několik aut odstavených u silnice. Vevnitř byly vidět lidské postavy, možná někteří z nich ještě žili, nevím, ignoroval jsem je. V tu chvíli mi už záleželo jenom na Renátě. Honza už nějakou dobu nežil, aspoň jsem si to myslel. Vypadalo to, že nedýchá.

Ne všichni řidiči dokázali včas zastavit, když na ně přišly první problémy, někteří se možná i přes hrozné bolesti snažili dojet někam, kde by našli pomoc. Musel jsem pomalu

objíždět několik bouraček. V jednom případě to byl dokonce autobus. Měl jsem pocit, že na mě z vraku někdo mává, ale přefrčel jsem kolem plnou rychlostí. Mířil jsem k městu.

Projel jsem několik vesnic a městeček. Všude byl stejný nepřírozený klid, na několika místech dokonce ležela těla na ulici. Když jsem konečně dorazil na dálnici, měl jsem rty nervozitou rozkousané do krvava. Každých pět minut jsem se otáčel a kontroloval Renátu. Stále žila. Bojovala, vždycky bojovala, ať šlo o cokoli.

„Ještě chvíli vydrž,“ prosil jsem ji.

A doufal, že i já ještě chvíli vydržím. Doufal jsem, že najdu pomoc, někoho zdravého, někoho, kdo bude vědět, co se stalo. Kdo nám dokáže pomoci.

Na dálnici jsem z autáku vytáhl maximum, ačkoli jsem musel každou chvíli kličkovat, abych nenarazil do nabouraných aut. Jak jsem se blížil k Brnu, jejich četnost narůstala. Ulice samotného města byly skoro ucpané. Všude ležela těla. Některá se ještě hýbala, několikrát jsem dokonce vystoupil a zkoušel pomoci, nebo o ni alespoň volat. Všichni ale měli tváře zkroucené křečí a umírali.

Chvíli jsem si byl jistý, že tohle nemůže být pravda, že je to jenom další noční můra, vzpomínka na nějaký horor. Ale nikdy jsem neměl takhle živý a dlouhý sen, nebyl v něm jediný časový skok, podivnost, jediná nelogičnost. Pouze smrt.

Na jednom místě jsem musel objet blok, nákladní avie vrazila do boku tramvaje a oba vraky zatarasily cestu. Viděl jsem krvavé louže, zvratky a těla. Otupěl jsem.

I za normálního stavu byly ulice středu města ucpané, teď to bylo ale hrozné. Všude auta. A těla. Když jsem jednu zácpu, vytvořenou řetězovou bouračkou, objížděl přes

chodník, někoho jsem přejel. Auto poskočilo a z okénka ke mě dolehl slabý výkřik. Zařval jsem hrůzou a šlápl na plyn.

Ulice kolem nemocnice byly prakticky úplně zablokované auty a těly. Samozřejmě dalo se to čekat, ale mě v tu chvíli prostě nenapadlo, že i ostatní se pokusí hledat pomoc u doktorů.

Dál jsem jet nemohl. Zastavil jsem, vytáhl Renátu a vzal ji do náruče. Klopýtavě jsem se rozběhl a volal o pomoc. Odpovídala mi ozvěna mého vlastního hlasu a občasně steny. Město bylo nepřírozeně tiché, bylo to ještě horší než v té zatracené vesničce. Tohle místo jsem znal, vždycky bylo živé, všude jezdily auta, v dáli byly slyšet sbíječky používané při nekonečných opravách silnic, lidé na sebe pokřikovali, z domů a kanceláří vyhrávaly televize a rádia. Teď byly slyšet jenom občasně steny. Rudá záře zapadajícího slunce všemu dodávala ještě krvavější, ponurejší atmosféru, jako z nějakého hororu. Když jsem uslyšel tichý motor auta, zardoval jsem se, o to větší bylo zklamání, když jsem zjistil, že ho vydává starý favorit na volnoběhu, s umírajícím majitelem zhrouceným za volantem. Několikrát jsem zaslechl slabé volání o pomoc, vždy to ale byl někdo nemocný.

Brána nemocnice byla zavřená, kolem ležely hromady mrtvých topících se ve zvracích. Někteří se ještě pohybovali a sténali. Pár jich prosilo o pomoc, jeden mě dokonce z posledních sil zkusil chytit za nohu. Zařval jsem a uskočil.

Přes umírající jsem se musel doslova přebrodit. Chvíli mi trvalo, než jsem se dostal až na pohotovost. Dveře do budovy byly vyražené a ucpané nemocnými, takže mi nezbylo než odložit Renátu na volné místo a odtahat dost lidí, abych se mohl dostat dovnitř.

Dveře s nápisem Pohotovost byly zamčené. Na chodbě leželo několik lidí, většinou mrtvých. S Renátou v náručí jsem několikrát mocně kopnul a dveře povolily. Strach mi dodal sílu.

I tady byla spousta umírajících. Ti, kteří měli ještě dost sil, se donutili otevřít oči a podívat se na mě. Naděje v jejich očích mě ubíjela, zvláště když se vzápětí změnila ve zklamání.

Mladý lékař seděl opřený o zeď. Vedle něj ležela prázdná láhev od čistého alkoholu a zkrvavený skalpel. Medik si prořízl hrdlo, ve tváři měl neklamně znaky Nemoci. Vedle něj ležela sestřička s dlouhými vlasy. Musela být krásná a vzbu-
zovat v pacientech zájem, teď měla tvář znetvořenou utrpením a pokrytou zaschlými slzami a mladíkovou krví.

Když to teď píšu, naprosto jasně si uvědomuju, jak k tomu došlo. Lékař, mladý kluk, se ze všech sil snažil pomoci všem těm lidem. Pak mu začala umírat i jeho věrná pomocnice, a to už nevydržel. Zamkl dveře a snažil se utěšit dívku, do které byl možná zamilovaný. Když zpozoroval příznaky i u sebe, na kuráž vypil láhev alkoholu a podřízl si hrdlo, než Nemoc definitivně skolí i jeho.

Tehdy jsem si ale myslel něco jiného. Řval jsem na něj, proklínal jeho zbabělost, se kterou odešel ze světa dřív, než mohl pomoci mé Renátě. Řev jí na chvíli vrátil vědomí, otevřela oči a bolestně zasténala. Něco jsem jí šeptal, chtěl jsem, ať mi odpoví, ale oči měla zahalené mlhou umírání a bolesti. Políbil jsem ji na čelo, přitiskl k sobě a plakal. Chvilí, dlouho asi ne.

Pamatuji si, že jsem potom ještě nějakou dobu bloumal nemocnicí, otevíral zamčené dveře, volal o pomoc, odkopával ostatní a hledal. V jedné kanceláři jsem našel starého šedovlasého doktora, který stále ještě žil a byl při vědomí. Slabým hlasem mě přivolal k sobě.

„Vy jste... v pořádku?“

„Já ano, ale ona ne! A všichni ostatní taky! Co se stalo?!“

„Šetřete si síly... budete je ještě... potřebovat. Nevím. Nikdo... neví. Přišlo to jako blesk z jasného nebe... Chová se to jako nějaký... nervový plyn. Nepodařilo se nám zjistit, co to... způsobuje. Všichni najednou... onemocněli. V rozpětí... několika hodin.“

Odmlčel se a zašmátral po stole. Až teď jsem si všiml, že před ním leží několik injekčních stříkaček a pár lahvíček. Nasál něco do stříkačky a vrazil si to do krku.

„To je... adrenalin,“ odpověděl na můj tázavý pohled. „Na chvíličku... pomůže. Mám příznaky už... od poledne. Během půl hodiny... až hodiny... většina postižených upadne... do bezvědomí... S adrenalinem a... povzbuzujícími... látkami se mi podařilo vydržet... Ale jenom mně... kolegovi Peterkovi to... dlouho nepomohlo...“

Když jsem vtrhnul do kanceláře plný naděje, měl jsem zúžené vnímání, neviděl jsem kolem sebe, všechno se soustřeďovalo na doktora. Až teď jsem si všiml, že není sám. Na zemi leželo další tělo. Druhý doktor ještě dýchal, ale byl už v bezvědomí.

„Snažili jsme se... pomoci. Nešlo to. Málo času. Umírám i já.“

„Co mám dělat, doktore?“ zaprosil jsem.

„Jděte domů... doufejte... snad jste se zatím nenakazil... Kde jste byl... když to... začalo?“

„Na chatě, na horách, ale v poledne se Pavla, zhroutila a tak jsem se snažil najít pomoc, a teď jsem poslední zdravý a nevím, co mám dělat!“

„Plyn, možná je to opravdu... plyn. Že to napadlo... všechny tak... rychle. Jenom ne vás... Proč?“

Nejdřív jsem si myslel, že mi závidí, že se ptá, proč já jsem zdravý a on umírá. Pak jsem ale pochopil, že to myslí upřímně, že i když umírá, snaží se zjistit, co se děje a jestli by nemohl pomoci.

„Nevím, doktore... Já nevím!“

„Běžte domů, mladíku... Pořád máte... naději. Třeba se i vaše... slečna vzpamatuje... Snad všichni... neumřou, snad se někteří... uzdraví. Jděte. Jděte pryč,“ vydechl ztěžka.

Krůpěje potu mu stékaly po obličejí. Jeho injekce mu už nepomáhaly.

„Sbohem, doktore,“ řekl jsem ztěžka a vyšel z kanceláře.

„Hodně štěstí,“ zašeptal.

* * *

Nějak jsem se dostal z nemocnice a vrátil se k autu. K mému překvapení Honza ještě pořád žil, i když skoro vůbec nedýchal. Jel jsem domů, neměl jsem to daleko. Přes slzy jsem na cestu skoro neviděl.

Před naším domem ležela mrtvola staré Volavkové, naší domovnice. Neměl jsem ji rád, a tak mi jí ani nepřišlo líto. Vynesl jsem Renátu do druhého patra (výťah z nějakého důvodu nejezdil, ačkoli elektřina ještě fungovala), odemkl dveře bytu a položil ji na postel. Vrátil jsem se dolů pro Honzu.

Když jsem vcházel dovnitř do bytu, dveře odvedle cvakly.

„Pane Tirman?“ zeptal se váhavě dětský hlásek.

„Marcelko!“ řekl jsem překvapeně.

Marcela byla osmiletá dcerka mé susedky, roztomilá malá holčička, hlavní Renátin argument, proč bychom se měli konečně vzít a pořídit si vlastní děcko. Měl jsem ji rád, občas jsem si s ní hrál a pomáhal jí s úkoly.

„Maminka je nemocná,“ řekla smutně. „Blinkala. Je moc nemocná. Všichni jsou nemocní.“

„Já vím, Marcelko. Počkej chvíličku.“

Položil jsem Honzu na gauč a vyběhl na chodbu. Marcelka pořád čekala v pootvřených dveřích.

„Ty jsi v pořádku, Marcelko? Tobě nic není?“

„Ne ne, i jazyk mám hezky červený, podívejte.“ Vyplázla ho na mě. „Ale maminka jenom leží. Asi ji to bolí.“ Utřela si pěstičkou ubrečené oči.

„Pusť mě dovnitř, Marcelko, zkusím se na ni podívat.“

„Pomůžete jí, pane Tirman? Prosím, pomozte mamince.“

„Zkusím to,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

V bytě Táni Štěrbové bylo jako vždy úzkostlivě uklizeno, jenom vedle postele, kde ležela majitelka bytu, bylo rozloženo několik dětských knížek. Na nočním stolku stála vedle popelníku a krabičky cigaret sklenička s vodou.

Táňa byla v bezvědomí, skoro nedýchala, puls měla skoro nenahmatatelný. Zařal jsem zuby.

„Maminka je opravdu moc nemocná, Marcelko, ale snad se uzdraví,“ zalhal jsem.

„Neumře? Pan Potocký odnaproti umřel. Maminka to říká, než ráno onemocněla.“

„Neumře. Kde máš tatínka?“

„Nevím, domů z noční nepřišel, asi taky umřel,“ vzlykla. Po tváři se jí rozlila další slza.

„Neboj, on přijde,“ zalhal jsem znovu. „Půjdu k sobě domů a uvařím nějaký čaj, donesu i tobě a mamince, dobře?“

„Jo. Paní Renáta je taky nemocná?“

„Taky.“

Ve tváři se mi musela objevit bolest, protože dítě začalo na oplátku uklidňovat mě.

„Nebojte, neumřete.“

„Já vím. Počkej tady. Nikam nechoď.“

„Budu hodná.“

* * *

Vydržel jsem s pláčem až do bytu. Byl jsem rád, že alespoň Marcelka neonemocněla. Že nejsem sám, kdo je imunní.

Musím být imunní, jinak už bych byl taky nemocný, říkal jsem si, zatímco jsem vařil čaj. Začalo to skoro u všech stejně, najednou onemocněli. Nebo byli otráveni nervovým plynem, jak říkal doktor. Že by muslimští teroristi splnili své hrozby? Snažil jsem se nad tím přemýšlet, zaměstnat ruce a mysl. Chtělo se mi totiž lehnout k Renátě do postele, brečet a umřít.

Přinesl jsem dvě skleničky silného černého čaje Marcelce a Táně.

„Počkej, než to vychladne. Dám napít Renátě a Honzovi, pak ti přijdu pomoci s maminkou.“

„Dobře.“

Malá holčička konec světa zvládala lépe než já, sice plakala, ale... Nejspíš si neuvědomovala, jaké to má důsledky.

Po lžičkách jsem nalil do Renáty i Honzy čaj. Zkusil jsem v televizi chytit nějakou funkční stanici, ale už nevysílal ani jeden program, byly vidět pouze obrazy s nápisem technická porucha. Podařilo se mi naladit několik rádiových stanic, ale všechny vysílaly jenom hudbu. Vrátil jsem se do vedlejšího bytu. Po první lžičce čaje jsem poznal, že Táňa právě zemřela. Rádio z mého bytu slabě hrálo *Just a perfect day*...

Nevěděl jsem, jak to Marcelce říct.

„Stalo se něco? Pane Tirman?“

Zařal jsem zuby.

„Marcelko. Maminka potřebuje klid. Co kdybychom šli ke mně? Můžeme ji každou chvíli chodit zkontrolovat, jestli něco nepotřebuje,“ řekl jsem nakonec zbaběle.

Holčička nebyla úplně hloupá a chvíli se na mě podezřívavě dívala. Pak ale přikývla a popadla do náručí knížky a plyšového dinosaura.

„Tak jo.“

* * *

Venku se setmělo. Elektřina naštěstí pořád fungovala. Uvařil jsem další čaj, do Renáty jsem nalil lahev vody, z toho neustálého pocení musela být úplně dehydrovaná. Když jsem chtěl dát vodu i Honzovi, zarazil mě zápach. Povolily mu svěrače. Nechal jsem ho zatím tak, nalil jsem do něj vodu, kterou nakonec pomalu spolykal, a pak jsem šel hrát vedle divadlo, že dávám pít mrtvé Táně. Marcelka se mnou naštěstí nešla, místo toho si hrála karty na mém PDA, na tom samém, na kterém teď pomalu píšu tenhle deník. Dal jsem jí nějaké sušenky, sám jsem jich taky pár snědl. Uvědomil jsem si, že jsem od rána neměl nic k jídlu, ale nějak jsem hlad ani neměl. Když jsem si vzpomněl na jídlo, zvedl se mi žaludek. Ty pozvracené mrtvoly...

Vzal jsem Táně cigarety – už je nepotřebovala. Nikdy jsem nekouřil, jenom jsem to jako kluk párkrát zkoušel, ale často jsem slyšel, že to uklidňuje. Zapálil jsem si na balkoně, snažil se z dráždivého dýmu nekašlat, a sledoval ztichlé město. Vyšel měsíc, byl v úplňku.

„Mně se chce spinkat,“ oznámila mi Marcelka.

Nechtěl jsem, aby spala v jednom bytě s mrtvolou, a tak jsem ji přesvědčil, že může spát u mě. Ustlal jsem jí v obýváku na druhém gauči. Než usnula, šel jsem ještě jednou

naoko zkontrolovat Táňu a pak vyprávěl malé pohádku o jeskynním muži a perníkové chaloupce. Holčičce se zpotvoření na líbila a chtěla další. Poslal jsem ji spát. Honza umřel někdy v době, kdy si jeskynní muž přivedl na pomoc mamuta, který perníkovou chaloupku sežral na několik polknutí. Smrděl. Přenesl jsem jeho tělo na balkon a dál kouřil. Dal jsem si panáka, ale ani jedna droga mě neuklidnila. Nebýt malé holčičky spící na mém gauči, rozbřečel bych se, ale bál jsem se, že ji vzbudím.

Ticho noci několikrát narušilo zahoukání alarmu a v jednom případě dokonce výstřel. Předpokládal jsem, že to byla sebevražda. Záviděl jsem mu či jí. Já žádnou čistou možnost, jak to skončit nemám, snad jenom prášky. Tehdy jsem poprvé pomyslel na sebevraždu.

Stál jsem na balkoně a uvažoval, nebo to spíše zkoušel. Pokusil jsem se vypnout všechny emoce, které ve mně vztekly vířily, a snažil se, abych jenom chladně a logicky přemýšlel.

Moc mi to nešlo. Bylo mi jasné, že i Renáta umře. Nebýt Marcelky, asi bych si pak zkusil vztít všechny prášky, které bych v bytě našel, zapil je alkoholem a lehl si vedle ní s nadějí, že se setkáme aspoň na onom světě. Pokud nějaký existuje.

Ale byla tady Marcelka. A to znamenalo, že nás muselo přežít víc. Musím najít ostatní, musíme spolu nějak vydržet, než přijde pomoc. Pokud přijde. Pokud se to nestalo na celém světě. Kdybych měl doma aspoň internet, mohl jsem se podívat, co se děje ve světě. Jenomže jsem vždycky spoléhal na připojení přes mobil.

Dopil jsem láhev fernetu. Zvedl se mi žaludek a chtělo se mi zvracet. Projela mnou hrůza, že už jsem se dočkal i já, ale

bylo to jenom příliš alkoholu na prázdný žaludek. Vešel jsem do ložnice a zjistil, že Renáta umřela. Přitiskl jsem se k mrtvému tělu a plakal. Usnul jsem. Vyčerpáním, zoufalstvím.